enthusiast
Teen'sBooks

Дженифър Браун

Списъкът
беше моя идея.
Не исках никой да умре.
Не исках
да ставам герой.
Ще ми простите ли
някога?

списъкът на омразата

Jennifer Brown
Hate List
Copyright © 2009 by Jennifer Brown
This edition published by arrangement with Little Brown and Company, New York, USA. All rights reserved.

Дженифър Браун
Списъкът на омразата

© Маргарита Терзиева, преводач, 2014
© Виктор Паунов, художник на корицата, 2014
© „Ентусиаст“ – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд публишинг“ ООД, 2014
ISBN 978-619-164-129-1

Дженифър Браун

списъкът на омразата

Превела от английски
Маргарита Терзиева

enthusiast
Teen'sBooks

София, 2014

Първа част

1

Гарвин Каунти Сън Трибюн 3 май 2008

репортер **Анжела Даш**

Случилото се в кафенето на гимназия „Гарвин“, наричано от учениците „Парламента“, не може да се нарече по друг начин освен „свирепа жестокост“. Така го характеризират разследващите органи, открити на местопрестъплението, които все още работят по идентифицирането на жертвите на кървавата баня от петък сутринта.

„Екипите ни изследват подробно дори и най-дребния детайл – уверява ни сержант Пам Мароун. – Трябва да добием ясна представа върху случилото се вчера сутринта. Задачата ни не е лесна. Дори и опитните ни работници бяха потресени от видяното тук. Това е огромна трагедия за целия ни град.“

Стрелбата в кафенето започва малко преди първия учебен час и оставя на място най-малко шест мъртви тела и десетки ранени.

Шестнайсетгодишната Валъри Лефтман е простреляна последна, преди Ник Ливъл, предполагаемият стрелец, да обърне пушката към себе си и да се самоубие, както съобщиха за вестника съответните органи.

Улучена в бедрото, с разкъсан голям кръвоносен съд, Лефтман е подложена на серия операции, които все още продължават. От многопрофилната общинска болница в Гарвин ни съобщиха, че състоянието ѝ все още е критично.

„Имаше много кръв – съобщава извиканият да окаже спешна помощ на местопрестъплението лекар. – При първия оглед установих, че вероятно има разкъсване на артерията на дясното бедро.“

„Имала е късмет – потвърждава дежурната сестра в спешното отделение. – Шансът ѝ да оцелее е голям, но трябва да внимаваме

много, особено с тази огромна тълпа отвън, която настоява да говори с нея."

Взетите от свидетелите на стрелбата показания относно Лефтман са доста противоречиви. Някои са убедени, че тя е жертва на убиеца, други я обявяват за герой, но не са малко и онези, които смятат, че тя е съучастник на Ливъл и че двамата са възнамерявали да убият онези от съучениците си, които не харесват.

Според Джейн Келър, свидетел на стрелбата, куршумът е улучил случайно Лефтман. „Тя като че ли се спъна и падна върху него, но не мога да твърдя със сигурност – каза пред репортерите Келър. – Знам само, че веднага след това всичко свърши. Тя падна върху него и това даде възможност на голяма част от децата да избягат от там."

Но полицаите все още не могат да потвърдят със сигурност дали изстрелът към Лефтман е случайност, или това е било добре подготвено, но не добре изпълнено двойно самоубийство.

Полицията разполага със сведения, че Лефтман и Ливъл са обсъждали подробности около своето самоубийство и близки до двойката приятели твърдят, че са говорили и за убийство. Това според местната полиция може да означава, че зад стрелбата в гимназия „Гарвин" може да се крие нещо повече от първоначално наложилата се версия.

„Говореха много за смъртта – казва Мейсън Маркъм, приятел на Лефтман и Ливъл, – Ник говореше повече от Валъри, но съм я чувал и нея. Мислехме, че просто се шегуват, но сега, като се замисля, беше сериозно. Не мога да повярвам, че говорих с Ник само два часа преди това и той не спомена нищо подобно. Нищо, което да ме наведе на мисълта за това."

Без значение дали раните на Лефтман са случайни, или замислени, разследващите органи не се съмняват, че планът на Ник Ливъл е бил да се самоубие, след като застреля половин дузина от своите съученици.

„Свидетелите на стрелбата твърдят, че след като е стрелял по Лефтман, Ливъл е насочил оръжието към главата си и е натиснал спусъка" – казва Мароун. Смъртта на Ливъл е потвърдена.

„Отдъхнахме си, когато се гръмна – казва Келър. – Някои деца дори изръкопляскаха, което не беше правилно. Но мисля, че ги разбирам. Беше истински кошмар."

Действията на Лефтман по време на стрелбата се разследват от полицията на Гарвин Каунти. Семейството на Лефтман отказа коментар. Полицията поясни, че сега важното е да изяснят нещата първо с дъщеря си.

След като не реагирах и при третия звън на часовника, мама заудря с юмрук по вратата в опит да ме изкара от леглото. Като всяка друга сутрин. Но тази не беше като всяка друга. Тази сутрин трябваше да стана и да продължа живота си напред. С майките е така, старите навици умират трудно – ако алармата не върши работа, започваш да удряш по вратата и да крещиш, независимо дали сутринта е като всяка друга, или не.

Но освен думкането, тя заговори с онзи плашещо трепереш глас, който щеше да ме стряска често през следващите дни. Онзи, който издаваше, че не може да реши дали просто си има работа с едно трудно дете, или нещата са по-сериозни и трябва веднага да се обади на 911.

– Валъри! – продължи да умолява тя. – Трябва да ставаш. Училището направи голям жест, като те върна обратно. Не се издънвай още от първия ден.

Сякаш умирах от радост, че отново ще отида на училище и ще вляза в онази обитавана от духове сграда. И в Парламента, където миналия втори май светът, какъвто го познавах, се разби на парчета. Сякаш не сънувах всяка нощ свързани с него кошмари и не се събуждах плувнала в сълзи и пот, и не си отдъхвах чак когато осъзнавах, че съм в стаята си и в безопасност.

Даскалите в училище дълго не можеха да решат дали съм герой, или престъпница. Не можех да ги виня за това. Самата аз не бях наясно по въпроса. Дали бях от лошите, задействали план да избият половината училище, или героинята, жертвала себе си, за да сложи край на убийствата? Имаше дни, когато бях и двете. В други не бях нито едното, нито другото. Нещата бяха толкова сложни!

В началото на лятото училищното ръководство се опита да организира празненство в моя чест и да ме направи

местен герой, което беше пълна лудост, защото не съм имала никакво намерение да ставам спасител на децата. Дори не мислех, когато се хвърлих между Джесика и Ник. Най-малко пък съм си казала: „Ето възможност да спася момичето, което ми се подиграва нон-стоп още от първи курс и ме нарича „Сестра Смърт“. При това, като жертвам собствения си живот. По всички показатели постъпката беше героична, само че в моя случай… никой не беше напълно сигурен.

Отказах да отида на празненството. Заявих пред мама, че кракът ме боли и предпочитам да си лежа, освен това идеята беше ужасно тъпа. „Само едно училище може да измисли подобна глупост” – ѝ казах. И не бих отишла, дори и да ми платят.

Но истината беше, че се изплаших. Страхувах се да се изправя пред онези деца. Страхувах се, че вярват на всичко, изписано във вестниците и казано по телевизията за мен, че ме мислят за убийца. Ужасявах се, че щях да прочета в очите им: „Трябваше да се самоубиеш, като него“, макар че сигурно нямаше да си позволят да го кажат на глас. Или да ме обявят за смела и самоотвержена, от което щях да се почувствам още по-зле, като се има предвид, че моето гадже изби онези деца, и подозирах, че може аз да съм го накарала да си мисли, че го искам. Всъщност аз бях идиотката, която нямаше и грам представа, че момчето, което обичаше, ще изпозастреля толкова хора, въпреки че ми го повтаряше всеки ден. Но щом си отворех устата да споделя с мама, отвътре излизаше единствено: „Ужасно тъпо. Не бих отишла, дори и да ми платят“. Явно, старите навици умираха последни за всички, не само за майките.

И вместо аз да отида, господин Ангерсън, директорът, се принуди да ме посети вкъщи. Седна на масата в кухнята и заговори с мама за… не знам… за Господ, за съдбата, за травмата, такива неща, като се озърташе, абсолютно съм

сигурна, в очакване да изляза от стаята, да сляза при него и да му кажа с двайсет и четири каратова усмивка колко съм горда с моето училище и колко съм щастлива да жертвам живота си за госпожица Съвършенство или Джесика Кембъл. А може би е очаквал да се извиня. И щях да го направя, ако бях измислила как точно да стане, но и досега не бях открила точните думи за тази трудна задача.

Господин Ангерсън седеше в кухнята и чакаше, а аз пуснах музиката до дупка и потънах дълбоко в чаршафите. Оставих го да чака. Не се показах дори когато мама започна да тропа по вратата и да ме придумва да сляза при тях, защото възпитанието го изисква. Накрая открехна вратата, подаде глава и прошепна:

– Моля те, Валъри!

Не отговорих. Вместо отговор, метнах завивката върху главата си. Не защото не исках, просто не можех. Но мама не разбираше. Тя виждаше нещата така – колкото повече хора ми „прощаваха“, толкова по-малко виновна трябваше да се чувствам. Но аз го виждах точно по обратния начин.

Не след дълго фарове на кола осветиха прозореца ми. Господин Ангерсън си тръгваше. Минаха още две минути и мама отново почука на вратата.

– Какво? – обадих се от леглото.

Тя отвори вратата, влезе и ме погледна тъжно, като сърна. Лицето ѝ беше червено и подуто, носът ѝ течеше. Държеше онзи идиотски медал и писмо от училищната управа.

– Не те обвиняват – каза тя. – Искаха да ти го кажат лично. Да ти кажат, че оценяват високо онова, което си направила.

Тя остави нещата в ръцете ми. Погледнах към писмото и веднага забелязах, че само десетина учители го бяха подписали. Естествено, подписът на господин Клайн не

беше там. И за стотен път след онзи кошмарен ден чувството за вина ме притисна като огромен камък: господин Клайн беше от учителите, които непременно биха подписали такова писмо, но нямаше как да го стори, защото беше мъртъв.

С мама се загледахме една в друга за момент. Знаех, че очаква да види някакъв намек за благодарност. Защото, ако училището продължаваше напред, значи и аз можех. Всички можехме.

– Ъм-м, да – изсумтях и ѝ върнах писмото и медала. – Това е… страхотно.

Опитах се да скалъпя някаква усмивка за нейно успокоение, но не се получи. Ами ако не исках да продължа? Ами ако този медал ми напомняше болезнено, че момчето, на което вярвах най-много в целия свят, застреля толкова хора, застреля мен, застреля себе си? Защо не можеше да разбере, че при това положение признанието на училището засилваше още повече мъката ми? Защо си мислеше, че единствената възможна емоция, която бих могла да изпитвам сега, беше благодарност? Благодарност, че останах жива. Благодарност, че са ми простили. Благодарност, че са осъзнали, че спасих живота на други деца от гимназията.

Но през повечето време, колкото и да се стараех, не усещах никаква благодарност. През повечето време дори не можех да определя какво чувствам. Понякога ми беше тъжно, понякога изпитвах облекчение, понякога бях объркана или неразбрана. Най-често изпитвах гняв. Лошото беше, че не знаех на кого съм по-ядосана: на себе си, на Ник, на родителите си, на училището или на целия свят. Но най-лошото от всичко беше, че бях ядосана на загиналите ученици.

– Вал – каза мама. Очите ѝ ме молеха.

– Не, мамо – отвърнах. – Сигурна съм, че ще бъде стра-

хотно тържество. Само че съм много уморена, това е всичко. И кракът ми…

Притиснах глава към възглавницата и се увих плътно в одеялото.

Мама наведе глава, прегърби се и излезе. Щеше да накара доктор Хелър да анализира до най-малка подробност поведението ми на следващата ни среща. Представих си го седнал в кабинета си: „Е, Вал, мисля, че трябва да поговорим за онзи медал…“

Знаех, че щеше да прибере медала и писмото в една кутия, където събираше всякакви спомени от детството ми през годините: рисунки от детската градина, тестовете ми след седми клас и до тях – писмото от училището, с което ми благодаряха, че съм успяла да спра стрелбата. За мама тези неща си пасваха, не знам как.

Това беше нейният начин да ми покаже упоритата си вяра. Надеждата си, че един ден аз отново ще съм „добре“, въпреки че надали си спомняше последния път, когато се чувствах така. Като се замисля, аз също не помнех. Преди стрелбата? Или преди Джеръми да влезе в живота на Ник? Преди мама и татко да се намразят и аз да потърся някой или нещо, което да ме отдалечи от безрадостния ни дом? Или още по-назад, когато носех брекети, обличах се в тъмни дрехи, слушах „Топ 40“ и си мислех, че животът е лесен?

Алармата се включи отново, протегнах ръка да я изключа и без да искам, бутнах часовника на пода.

– Ставай, Валъри! – сигурна бях, че телефонът е в ръката и пръстът ѝ е замръзнал върху 9. – Имаш един час. Ставай.

Свих се на кълбо и се загледах в щампата с конете върху тапетите на стената. Още от дете всеки път, когато имах неприятности, лягах и се взирах в тези коне. Представях

си, че скачам на един от тях и потеглям. Яздя, яздя, яздя, косите ми се веят зад мен, конят ми никога не се уморява, не огладнява, продължава напред, без да срещне друга жива душа, води ме към вечността.

Но сега те ми заприличаха на детска рисунка върху хартия за тапет. Не ме водеха наникъде. Не можеха. Вече знаех, че никога не са могли, и това беше много тъжно. И те, като целия ми живот, бяха един дълъг и глупав сън.

Чух изщракването на ключалката и простенах. Разбира се, ключът. В един момент доктор Хелър, обикновено изцяло на моя страна, разреши на мама да използва ключ и да влиза в стаята ми, когато ѝ скимне. „За всеки случай, нали разбираш? Като превантивна мярка, нали разбираш? Понеже става дума за опит за самоубийство, нали разбираш?“ И сега всеки път, когато не отговарях на почукването ѝ, тя влизаше, стиснала мобилния си в ръка, в случай че лежа в езеро от кръв и до мен на килима се валят няколко бръснача.

Проследих завъртането на дръжката. Нищо друго не можех да направя, освен да гледам от леглото си. Тя се вмъкна вътре и аз се поздравих за проницателността си. Телефонът беше в ръката ѝ.

– Браво, вече си будна – усмихна се тя, отиде към прозореца и вдигна венецианските щори. Примижах на утринното слънце.

– Облякла си костюм? – забелязах аз, засенчила очи с ръка.

Тя протегна свободната си ръка и приглади полата с цвят на старо злато около бедрата си. Огледа се внимателно, сякаш я облича за първи път. За миг ми се стори несигурна колкото самата мен, и ми стана жал за нея.

– Да – отвърна тя и използва същата ръка, за да потупа косата си отзад. – Мислех, че щом се връщаш в училище, мога отново да започна работа на пълен работен ден.

Надигнах се и седнах в леглото. Напоследък имах чувството, че главата ми се сплесква от лежане. Краката ми често изтръпваха. Потърках мускулите на бедрата си под одеялото.

– Още от първия ден?

Тя тръгна към мен, но обувките, в същия цвят като полата, се забиха в купчината с мръсни дрехи на пода.

– Ами… минаха няколко месеца. Доктор Хелър смята, че за мен ще е добре да се върна на работа. Но ще свърша навреме, за да те взема от училище. – Тя седна на ръба на леглото и ме погали по косата. – Ще видиш, че и ти ще се почувстваш по-добре.

– Откъде знаеш? – попитах. – Как може да си сигурна, че ще съм добре? Няма откъде. Не бях добре през миналия май и ти не знаеше това.

Станах рязко от леглото. Гърдите ми се стегнаха, имах чувството, че всеки момент ще се разплача.

Тя остана на леглото, стиснала телефона с две ръце.

– Знам, скъпа. Но… онзи ден няма да се повтори. Ник… го няма. Опитай се да не се разстройваш…

Но беше късно. Вече бях разстроена. Колкото повече ме галеше по косата, както правеше, когато бях малка, и колкото повече вдишвах парфюма ѝ – някога го наричах „парфюма ти за работа“, – толкова по-реален изглеждаше фактът, че се връщах в училище.

– Всички се съгласихме, че така е най-добре, помниш ли? – каза тя. – В кабинета на доктор Хелър решихме, че бягството не е добър вариант за теб и за семейството ни. Ти се съгласи. Каза, че не искаш Франки да страда за случилото се. А и клиентелата на баща ти…. Ще бъде много трудно да зареже всичко и да започне някъде отначало. И финансово, и… – тя сви рамене и поклати глава.

– Мамо… – започнах, но не успях да намеря сериозен аргумент в своя полза.

Дженифър Браун
СПИСЪКЪТ НА ОМРАЗАТА

Превод *Маргарита Терзиева*
Художник *Виктор Паунов*
Редактор *Мария Чунчева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Американска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 21,5

ISBN 978-619-164-129-1

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Хеликс Прес“ ЕООД

Представете си, че сте искали някой да умре, и това се случи...
Но ако убиецът е момчето, което обичате?

Валъри и Ник са различни - аутсайдери, които не се вписват сред съучениците си. Отхвърлени, без много приятели и близки, с които да споделят, те създават списък на хората, които мразят. Нещата обаче отиват твърде далеч, когато един ден Ник започва да стреля по съучениците си в училищното кафене. Докато се опитва да го спре, Валъри спасява живота на своя съученичка.
За някои тя е герой, но за други е съучастник в престъплението, защото Ник е избирал мишените си по техния списък!
Сега, след едно лято на изолация, Вал трябва да събере парчетата от своя свят, който се е разпаднал така драматично, да се изправи пред вината си и да се върне в училище, за да завърши гимназия. Преследвана от спомена за момчето, което още обича, и докато лавира в сложните взаимоотношения със семейството си, бившите приятели и момичето, чийто живот е спасила, тя ще трябва да приеме трагедията и своята роля в нея, за да изкупи греха си, да прости сама на себе си, да се помири с миналото и да продължи напред.
Но дали ще успее? И ще има ли кой да застане до нея по този страшен път?

www.enthusiast.bg
9 786191 641291
Цена 15,00 лв.